

ΑΘΗΝΑΙ ΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΙ

Τ' εἶνε λοιπόν, μ' ἐρώτησες, αἱ τωριναὶ Ἀθηναί,
Ἰδοῦ μικρὰ περιγραφὴ, καὶ σὺ ἐκ ταύτης κρίνε . . .

Ἡ πόλις κεῖται ἄνωθεν τῆς παλαιᾶς κτισμένη,
γνωστὴ οὐχ ἦντο πάντοτε ἡ παλαιὰ θὰ μένη·
γιατ' εἶνε πλήρης θαυμαστῶν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων,
ἐνῷ ἡ νέα πάντοτε μεστή . . . ἀχρειοτήτων.

Ἡ πόλις ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδας κατοικεῖται,
κ' εἶν' ὅλοι ἀνεξάρτητοι κ' ἐλεύθεροι πολῖται.
Κατὰ συνέπειαν αὐτῶν τῶν δύο θεωρημάτων,
ἡ νέα πόλις Ἀθηνῶν στερεῖται ἀποπάτων·
γὰρ δὲ τὸν ἀνεξάρτητο κ' ἐλεύθερο πολίτη,
εἶνε λαμπρὸς ἀπόκατος τοῦ γείτονος τὸ σπίτι.

Ἡ νέα πόλις Ἀθηνῶν στερεῖται κ' ὑπονόμων,
καὶ ρίπτονται τὰ περιττὰ καταμεσῆς τῶν δρόμων.
Ὅσοι οὖν οἱ νέοι Ἕλληνας ὁμοιάζουν τῶν Φελλάχων,
ἂν κ' εἶνε γόνιοι γνήσιοι τῶν Μαραθωνομάχων!
Τώρα ἔμπορεῖ κ' οἱ παλαιοὶ ἀκόμη Ἀθηναῖοι
νὰ ἦσαν φιλελεύθεροι σ' αὐτὸ καθὼς οἱ νέοι,
τούτέστιν νὰ ὁμοιάζουν οἱ δρόμοι τῶν κοπρῶνες,
πλὴν φεῦ! ἀφῆκαν σκοτεινὸν τὸ πρᾶγμα οἱ αἰῶνες! . . .

Ἡ νέα πόλις Ἀθηνῶν τρέφει πολλοὺς κηφήνας
ἀλλ' ὅμως τρέφει ἐν ταύτῃ περισσεύουσιν κύνες.
Πλὴν ὅταν ἔξαφνα κ' οἱ μὲν κ' οἱ δὲ ὑπερπληθύνουν,
κί' ἀρχίσουν ἐπικίνδυνοι κί' ἀσθενικοὶ νὰ γίνουν,
στοὺς πρώτους διανέμεται ἐν ἀκαρεὶ κίνησι,
εἰς τοὺς δευτέρους δίδεται αὐτοστιγμὴ στρυχνίνη·
κ' οἱ μὲν κηφήνες σώζονται καὶ τρέφονται ἀκόμη
ἀλλ' ἀπὸ σκυλοπτάσματα γεμίζουν ὅλ' οἱ δρόμοι! . .
Καὶ τότε αἱ κυνικαὶ φυγαὶ μετὰ βακτηριδίων
ἀγρίως ἐπιτίθενται κατὰ τῶν παροδίων,
καθίστατ' ἐπιδημικὴ οὕτως εἰπεῖν, ἡ πόλις,
καὶ σώζονται ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Νομάρχης μόλις.

Ἡ Νέα πόλις Ἀθηνῶν φημίζεται πρὸ χρόνων
γὰρ τῇ νεφελοσκόπῃ τῇ, τὴν καὶ ὀφθαλμοκτόνον.
Ἡ σκόνη αὕτη, ἀδελφὴ τῶν Λυδικῶν ἐρήμων,
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔγινεν ἐξαίφνης γαιοκτίνων,
μὲ τρόπο κατακτῆσασα καὶ δρόμους καὶ πλατείας,
καθὼς πολλοὶ ἀπ' τοὺς γνωστοὺς γεωπεδοκτηματίας...
Ἐν τούτοις ὅσῃ ἡραμοῦν τὰ φεδερὰ στοιχεῖα,
ἡ σκόνη κατακάθεται ἐν ἀέρι ἡσυχίᾳ.
Ἀλλ' ὅταν αἶφνης ἄνεμος ἀγριωπὸς φυσήσῃ
ἡ σκόνη τὴν ἀτάραχον γαλήνην τῆς θ' ἀφῆσῃ,
τὴν Κεκροπίαν παρευθὺς νέφος λευκὸν σκεπάζει,
κ' ἐκ τῶν κατοίκων ἕκαστος ἀλευροπώλης μοιάζει.

Ἡ νέα πόλις Ἀθηνῶν, πλὴν τῶν λοιπῶν μνημείων
ἔχει λιμνάζοντα νερά εἰς πᾶν αὐτῆς σημείον.
Ἐκ τῶν τελεμάτων τῆς αὐτῶν, κ' εἰς κάθε πέντε μῆνας,
ἐπιδημία θελητικὰ γεννῶνται στὰς Ἀθήνας.
Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα καθ' αὐτὸ στερεῖται σημασίας,
διότ' οἱ ἄλλοι κάτοικοι προβαίνουν εἰς θυσίας·
τούτέστιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀτυχῶν θυμάτων,
ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς ξήρανσιν τῶν γραφικῶν τελεμάτων.

Ἡ Νέα πόλις Ἀθηνῶν δένδρα ποσῶς δὲν ἔχει,
ἢ δὲ Ἀρχὴ τοὺς δρόμους τῆς σπανίως καταβρέχει.
Ἐνεκ' αὐτοῦ ὑπὸ σκιὰν κανένας δὲν βαδίζει,
κ' εἶναι φωτιὰ τὸ ἔδαφος κί' ὁ ἥλιος φλογίζει!
Μέσῃ διζύγῳ δὲ πυρὸς εὐκόλως ἐννοεῖται
τῶν φαίνονται στὴν Ἀττικὴν συχνὰ Δρομοκαΐται.
Εἶπον τυχαίως Ἀττικὴν, πλὴν μὴ κανεὶς ξεχάσῃ
πῶς καὶ τὴν σημασίαν τῶν αἱ λέξεις ἔχουν χάσῃ.
Τῷ ὄντι, Νύχτες Ἀττικαὶ σημαίνει, πρὸς τὸ βράδυ
νὰ περπατοῦν οἱ κάτοικοι ψαχτά μέσ' τὸ σκοτάδι.
Ὅριζον Ἀττικὸς, θὰ πῇ λεπτή, γαιόχρους σκόνη
ὅποταν Ζέφυρος τερπνὸς στὰ ὕψη τὴν σηκώνει.
Τῆς Ἀττικῆς αἱ μέλισσαι, ποῦ στάνθη φτερουγίζουν
ὅα πῇ ἀλῆται ποῦ κρυφὰ τῆς τοσέκας ἀπανθίζουν·
κί' ἀνὴρ μὲ ἄλλας ἀττικὰς, ὡς τῶν ἀρχαίων χρόνων,
ἀλαταποθηκάριος θὰ πῇ ἀπλῶς καὶ μόνον...

Ἡ πόλις πάσχει ἑλλείψιν δεινὴν οὐρητηρίων
τὴν νύκτα δ' αὐλακάνεται ὑπὸ κρουσῶν μυρίων.
Ναὶ μὲν ἀπαγορεύεται—καὶ κύστις—τὸ οὖρος,
ἀλλὰ ὁ Ἕλληνας πάντοτε ὑπὲρ τροβαδοῦρος·
κ' ἐνῷ μὲ τὴν κιθάρα τοῦ ἐκπέμπει θεῖους ἤχους,
ἔχνη τῆς ἀγρυπνίας τοῦ ἀφίνει καὶ στοὺς τοίχους.
Εὐνόητον πῶς καὶ σικὰ δὲν φαίνεται κλητήρος,
καὶ μόνον μάρτυς ὁ σταυρὸς ὑπάρχει τοῦ Σωτήρος,
ὅστις στοὺς τοίχους πάντοτε πρὸς φόβον ζωγραφεῖται·
ἀλλ' ὅμως καὶ ἀπὸ σταυροῦς ὁ Ἕλληνας δὲν πτοεῖται.

Ἡ Νέα πόλις Ἀθηνῶν στερεῖται κατὰ νόμον
ἀρχιτεκτονικῆς σπιτιῶν, ὡς καὶ σχεδίου δρόμων.
Ἐνεκ' αὐτοῦ οἰκοδομεῖ καθεὶς ὅπου θελήσῃ,
καὶ μὲ τὸ σπίτι τοῦ ἔμπορεῖ τὸν δρόμον νὰ σφαλῇ!
Πλησίον δὲ, συχνότατα, μεγάρων μαρμαρίνων
κτιῖται εὐκόλως ἕκαστος καλύβης Μπεντουίνων.
Πλὴν καὶ στὰ καταστήματα μετ' ἱσῆς εὐκολίας
βλέπει κανένας τὰς αὐτὰς περίπου ποικιλίας,
κί' ἐν μαγαζὶ κομφοτήτα καὶ πλοῦτον περικλεῖτον
συνήθως κεῖται βεζαβὶ σαφροδοβαρελίων...
Ὑπάρχουν δὲ εἰς τὰς ὁδοὺς εἰς εἶδος ἐκθεμάτων
μπακάλικά, μανάδικα μετὰ πανοραμάτων.
Ἐκ τούτων ὅλων πάντοτε αἱ χλασσικαὶ Ἀθῆναι
ἀπὸ σκυλοπιδαστρώματα πυκνοστρωμέναι εἶνε.
Ἐκ δὲ τῶν οὖρων καὶ λασπῶν οἱ πρὸ λαμπροὶ τῆς δρόμοι
κυριολεκτικώτερον θὰ ἐκκαυῖντο . . . βρώμοι . . .
Πρὸς τοῦτο καὶ οἱ κάτοικοι ὅσοι μποροῦν συντρέχουν,
γιατὶ πρὸς πᾶν τὸ καθαρὸν καθόλου δὲν ἀντέχουν,
κί' οὐχὶ σπανίως φαίνονται ἀπὸ τῶν οἰκημάτων
ριπτόμενα εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ περιττώματά των.

Ἐκ ταύτης τῆς περιγραφῆς, ἦν ἕκαστα συντόμως
ἐλπίζω καὶ ὁ Δήμαρχος ἀλλά κί' ὁ Ἀστυνόμος
ν' ἀναφωνήσουν μετ' ἐμοῦ ὡς Κεκροπία χώρα
πῶς Καὶ—καπερία ἔμπορεῖ ν' ἀποκαλεῖται τόρκα.

